

C S O N T O S M Á R T A

A pofon

ember embernek farkasa
(Plautus)

A csendet, valamikor, Anno Domini,
felkorbácsolta az ütés ereje, még a szél
is megborzongott a kukoricalevelek között,
a hársfa is elmélázott egy kicsit a zsongásban,
de később már nem történt semmi, csak
a kopasz katángkórók néztek fel az égre,
mert váratlanul, már délidőben leszökött egy
hullócsillag, s az eltévedt, semmibe dörrent
hangot bekormozta lassan égett-feketére.

Éreztem, akkor móresre akartál tanítani,
arcomon vöröslött a zavar fénye, s most,
annyi év után is értetlenül állok,
nem tudom levonni a tanulságot,
a feloldozáshoz nincsenek meg a hozzávalók,
a múlt öntőformájába beleragadt az anyag,
a véső is ott maradt a szobrász asztalán.
Most már csak színes háttérképen nézlek a
facebook oldalán, nincs illatod, nincs hangod,
csak kép vagy; már valóságod sincs talán.

Torzó I.

Nemesi származásom szerint
Hallus Vagus vagyok, de
egyszerűen és póriasan;
csak bütyök...
jól kerekített, kissé duzzadt,
cipőbe nehezen szorítható
anyag-felesleg,
kíváncsi szemek előtt
csak nő bennem a szégyenérzet,
hisz nem tudhatod, mennyire snassz,
mikor a lábujjak ferdén simulnak
egymáshoz... pedig mégis van valami
fegyelem, valami rendezettség
a pozícióban... lenyűgöző az
együtt mozgó diszharmónia, ahogy
szűk börtönében mindegyik
megtalálja a helyet, vállalják
a szoros összetartozást,
s a majdani jobb élet reményében
összegémberedve várják, hogy
nyitott cipő váltsa fel a telet.
Együtt élnek át minden suta
mozdulatot, ...
az egymásra nőtt körmök
pajzsa zománckemény süveg.
Szűk bunkerükben kinyújtózni
nem lehet, térben és időben nem
jól betájolhatók a paraméterek,
nincs szabadulás a fájdalom
rácsai között, nem lehet felsóhajtani
a megnyomorított, nyirkos cellában,
már nem lehet elhinni,
hogy ebben a torz építményben
egyszer még visszaáll a rend.

Torzó II.

Légy üdvözölve *protrusió*, vén
kintornás, látom, most már
mindig te akarod diktálni az ütemet,
salut néked te sunyi gerinckoptató.
Tudom, ezek túlsúlyos szavak, tudom,
a fehérre mosott éjszaka csatornájában
állomásozik az örökifjú félelem...,
s míg merengek az elmúlás evidenciáján,
érezem, a szöveg szennyezi a teret,
válság van a csigolyatestek között,
lassan már a földszint alatt van az emelet
A mezítelen csontvégek kopott kövein
megégett a mámor...
már nem élvezem ezt a groteszk paródiát,
kezemben a kórlap, ahol hétköznapi mércével
mérik számomra a balsors útvonalát.
Minden változik a nap alatt,
mintha fényesebb lenne szökött anyám
csillagképe...most már látom,
tiltott területre tévedt a lényeg.
Álmomban az alvilág szennyesét istenek mossák,
de a végső tisztulás, ebben a *step by step*
életképtelenségben, csak pusztá ígéret.